REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

Povrv-109/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

U ime Republike Hrvatske, Trgovački sud u Zagrebu, po sucu toga suda Romini Markovinović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja FALKENSTEINER Hotelmanagement d.o.o., Zadar, Zrinsko-Frankopanska ulica 38, OIB: 41661447923, kojeg zastupaju punomoćnici, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Kovačević, Koren i partneri d.o.o. iz Rijeke, Frana Supila 6/III, protiv tuženika IMOGRAF d.o.o., Buzin, Cebini 37, OIB: 02989447013, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 27. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja i zakonskog zastupnika tuženika, 3. studenog 2026. objavljene presude

p r e s u d i o j e

Ukida se platni nalog sadržan u toč. 1. rješenja o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave javnog bilježnika Bore Bubnjića iz Samobora, poslovni broj Ovrv-17592/2025, od 22. rujna 2025. godine, kojim je tuženiku naloženo da tužitelju namiri tražbinu u iznosu od 1.200,00 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. veljače 2025. godine do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za osam postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, zajedno s troškovima ovršnog postupka u iznosu od 212,50 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 22. rujna 2025. godine do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, te se tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Na prijedlog tužitelja, javni bilježnik Boro Bubnjić iz Samobora izdao je rješenje o ovrsi broj Ovrv-17592/25 od od 22.09.2025. kojim je tuženiku naloženo platiti tužitelju iznos od 1.200,00 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom te

nadoknaditi mu trošak ovršnog postupka u iznosu od 212,50 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od donošenja rješenja do isplate.

2. U tijeku dokaznog postupka sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu, i to: prijedlog za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave od 28. kolovoza 2025. (list 1 – 6 spisa), izvadak iz sudskog registra od 27. kolovoza 2025. (list 7 – 12 spisa), izvadak iz sudskog registra od 28. kolovoza 2025. (list 14 – 16 spisa), otvorene stavke na dan 26. kolovoz 2025. (list 17 spisa), račun broj 3358-1-1 od 1. rujna 2025. (list 20 – 21 spisa), rješenje o ovrsi na temelju vjerodostojne isprave od 22. rujna 2025. (list 26 – 27 spisa), račun broj 3704-1-1 (list 28 – 29 spisa), prigovor ovršenika (tuženika) od 27. rujna 2025. (list 31 spisa), kartica komitenta (list 32 spisa), knjiga ulaznih računa (list 56 – 64 spisa), račun 45-2025-1 (list 68 spisa), knjigovodstvena kartica partnera (list 69 spisa), e-mail korespondencija (list 70 – 73 spisa) i saslušanje svjedokinje Anđele Lovrić (list 92 spisa).

3. Tuženik je u prigovoru protiv rješenja o ovrsi osporio tužbeni zahtjev po osnovi i visini navodeći da nije naručio niti prihvatio nikakvu robu niti usluge od tužitelja. Tijekom postupka tuženik poriče da su stranke sklopile usmeni ili pisani ugovor o kupoprodaji klima, rasvjete, instalacija i blendi zavjesa. Navodi da je tužitelj tu opremu fakturirao, a tuženik račun nije prihvatio jer ništa prethodno nije bilo dogovoreno. Navodi da nije dogovorena kupnja niti izdavanje računa, da tuženik nije rekao da se račun ispostavi, te da je tužitelj nakon isteka zakupa ostao u prostoru još 20 dana više nego što je platio. Tuženik je tužitelju rekao da može skinuti svoje klime i odnijeti ih, a potom ih je sam skinuo i stavio u skladište.

4. Tužitelj je u nastavku postupka činjenično obrazložio tužbeni zahtjev navodeći da je kao zakupnik bio u poslovnom prostoru tuženika kao zakupodavca u zakupu koji je trajao do 31. prosinca 2024. godine. Po isteku zakupa predao je poslovni prostor u posjed tuženiku. Za vrijeme zakupa u prostor je unio svoje stvari koje je koristio, i to klime, rasvjetu, instalacije i blende zavjese. Po isteku ugovora o zakupu stranke su postigle sporazum prema kojem je tuženik od tužitelja kupio navedene polovne stvari za kupoprodajnu cijenu od 1.200,00 EUR. Budući da je tuženik sam zatražio izdavanje računa, tužitelj mu je izdao račun broj 45-2025-1 na iznos od 1.200,00 EUR, koji tuženik nije platio iako se stvari nalaze u njegovom poslovnom prostoru. Prema stanju knjigovodstvene kartice tužitelja dug na dan 29. siječnja 2026. godine iznosi 1.200,00 EUR. Podredno tužitelj navodi da bi se, ako ugovor o kupoprodaji nije sklopljen, radilo o stjecanju bez osnove. U tom slučaju tuženik bi bez ikakve osnove držao stvari u vlasništvu tužitelja, a da mu za to nije platio nikakvu naknadu, pa bi i po toj osnovi bio dužan tužitelju isplatiti 1.200,00 EUR.

5. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23, dalje: ZPP), sud je tužbeni zahtjev ocijenio neosnovanim.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.200,00 EUR za stvari specificirane u utuženom računu, za koje tužitelj tvrdi da ih je tuženik od njega kupio. Podredno tužitelj traži isplatu istog iznosa na temelju stjecanja bez osnove.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio u zakupu poslovnog prostora tuženika do 31. prosinca 2024. godine, da je za vrijeme zakupa u prostor unio svoje stvari, da su klima uređaji nakon prestanka zakupa ostali kod tuženika, te da je tužitelj tuženiku ispostavio račun broj 45-2025-1 na iznos od 1.200,00 EUR koji tuženik nije platio.

8. Sporno je jesu li stranke sklopile ugovor o kupoprodaji stvari navedenih u računu, odnosno je li se tuženik obvezao platiti tužitelju cijenu od 1.200,00 EUR, a podredno je li tuženik stekao korist bez pravne osnove.

9. Prema odredbi čl. 376. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 25/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, dalje: ZOO) koji se predmetno primjenjuje, ugovorom o kupoprodaji prodavatelj se obvezuje predati kupcu stvar u vlasništvo, a kupac se obvezuje platiti mu cijenu.

10. Ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora (čl. 247. ZOO-a), a ponuda je prihvaćena kad ponudilac primi izjavu ponuđenog da prihvaća ponudu (čl. 262. ZOO-a).

11. Iz korespondencije među strankama sud nije mogao utvrditi bitne činjenice.

12. Radi utvrđenja sporne činjenica o postojanju ugovora u usmenom obliku među strankama, sud je izveo dokaz saslušanjem svjedoka.

13. Svjedokinja Anđela Lovrić iskazala je da je kod tužitelja zaposlena kao voditeljica odjela prodaje, da nije ovlaštena sklapati ugovore o prodaji osim ako je se za to opunomoći, a da sve ugovore potpisuju članovi uprave. Sa zakonskim zastupnikom tuženika telefonski je komunicirala u vezi s preostalom imovinom, i to tri klima uređaja koja je tužitelj ugradio. Navodi da je zakonski zastupnik tuženika rekao da mu se ispostavi račun i da će on to platiti. Sud je utvrdio da o cijeni predmetnih stvari nisu razgovarali, a nije bilo ni dogovora o roku i načinu plaćanja. Iskazuje da je tužitelj svoj namještaj uklonio, a klima uređaje je ostavio. Ne zna mogu li se predmetne stvari odnijeti bez oštećenja, ali se vjerojatno mogu demontirati.

14. Sud je iskaz svjedokinje prihvatio u dijelu u kojem je iskazala da o cijeni stvari nije bilo razgovora, da nije bilo dogovora o roku i načinu plaćanja te da se razgovor odnosio samo na tri klima uređaja. Taj dio iskaza nije u prilog tužitelju, kod kojega je svjedokinja zaposlena, pa ga sud smatra vjerodostojnim. Navod svjedokinje da je zakonski zastupnik tuženika rekao da mu se ispostavi račun i da će ga platiti tuženik osporava. Ni kad bi se taj navod prihvatio, iz njega ne proizlazi da su se stranke suglasile o bitnim sastojcima ugovora o kupoprodaji, jer cijena nije bila predmet razgovora, a račun obuhvaća i rasvjetu, instalacije i blende zavjesa, o kojima prema iskazu svjedokinje uopće nije bilo razgovora. Svjedokinja je uz to iskazala da nije ovlaštena sklapati ugovore u ime tužitelja i da ugovore potpisuju članovi uprave, a tužitelj nije tvrdio niti dokazao da je s tuženikom pregovarao ili ugovor sklopio netko od članova uprave.

15. Prema odredbi čl. 376. st. 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23,

dalje: ZOO) ugovorom o kupoprodaji prodavatelj se obvezuje predati kupcu stvar u vlasništvo, a kupac se obvezuje platiti mu cijenu.

16. Ugovor je sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora (čl. 247. ZOO-a), a kod kupoprodaje bitni sastojci su stvar i cijena. Odredba čl. 384. st. 2. ZOO-a, prema kojoj je kod trgovačkog ugovora o kupoprodaji u kojem cijena nije određena kupac dužan platiti cijenu koju je prodavatelj redovito naplaćivao, odnosno razumnu cijenu, ne mijenja ovaj zaključak. Ta odredba pretpostavlja da je ugovor o kupoprodaji sklopljen, a ovdje između stranaka nije postignuta suglasnost ni o tome koje se stvari prodaju.

17. Svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev (čl. 219. ZPP-a). Kako je tuženik osporio da je stvari kupio i da su stranke dogovorile cijenu, teret dokaza da je ugovor sklopljen, bilo pisano bilo usmeno, bio je na tužitelju. Račun koji je tužitelj jednostrano ispostavio i koji tuženik nije prihvatio, kao ni knjigovodstvena kartica tužitelja, ne dokazuju da je između stranaka postignuta suglasnost o kupnji stvari i cijeni.

18. Iz iskaza svjedokinje proizlazi upravo suprotno, da o cijeni nije bilo dogovora, a da se razgovor odnosio samo na dio stvari iz računa. Činjenica da su stvari ostale kod tuženika nakon prestanka zakupa posljedica je ranijeg odnosa zakupa i sama po sebi ne znači da ih je tuženik kupio.

19. Slijedom svega navedenog, ovaj sud zaključuje da stranke nisu bile u poslovnom odnosu kupoprodaje (čl.376.ZOO) te da tuženik nije od tužitelja kupio robu u količini i cijeni kako je to navedeno u računu, pa prema tome po toj osnovi tužitelj nema potraživati utuženi iznos od tuženika.

20. Tužitelj nema pravo na utuženi iznos ni na temelju stjecanja bez osnove.

21. Prema čl. 1111. st. 1. ZOO-a, kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, a kad to nije moguće, dati naknadu vrijednosti postignutih koristi.

Da bi postojalo stjecanje bez osnove, dio imovine tužitelja morao bi prijeći u imovinu tuženika i tuženik bi time morao ostvariti stvarnu korist. Teret dokaza tih činjenica bio je na tužitelju.

22. Tužitelj sam navodi da se radi o stvarima u njegovom vlasništvu, pa vlasništvo stvari nije prešlo na tuženika. Iz iskaza svjedokinje proizlazi da je tužitelj nakon prestanka zakupa svoj namještaj uklonio, a klima uređaje ostavio u prostoru i nije ih uzeo, te da se klima uređaji vjerojatno mogu demontirati. Tužitelj nije tvrdio niti dokazao da se stvari ne mogu odvojiti od prostora, da ga je tuženik spriječio da ih odnese, niti da ih tuženik koristi u svojoj djelatnosti ili ih je dao na korištenje drugome.

23. Sama činjenica da su stvari ostale kod tuženika ne znači da se tuženik obogatio, kao ni da ih je prihvatio ili da ih mora platiti ako ih nije htio. Tuženik ne može biti prisiljen postati kupcem stvari koje ne želi.

24. Tužitelju je stajalo na raspolaganju da svoje stvari odnese, a činjenica da to nije učinio njegov je propust, a ne neosnovano obogaćenje tuženika. Osim toga, tužitelj traži iznos koji odgovara cijeni stvari iz računa, a ne naknadu vrijednosti koristi koju bi tuženik eventualno ostvario. Ni visinu takve koristi tužitelj nije tvrdio niti dokazivao. Stoga tužbeni zahtjev nije osnovan ni po toj osnovi.

25. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev odbijen je u cijelosti i odlučeno je kao u izreci.

26. Tuženik nije postavio zahtjev za naknadu parničnih troškova, pa sud o troškovima tuženika nije odlučivao.

Zagreb, 3. studenog 2026.

Sutkinja:
Romina Markovinović

Dokument je elektronički potpisan:
ROMINA MARKOVINOVIĆ
Vrijeme potpisivanja:
03-11-2026
09:28:12

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D485233373338383138383737373 2
L=ZAGREB
S=MARKOVINOVIĆ
G=ROMINA
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena ako je stranka uredno obaviještena o tom ročištu, odnosno u roku od 15 dana od primitka presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.
Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. Zakona o parničnom postupku, osim zbog povrede iz članka 354. stavka 2. točke 3. toga Zakona.

DNA:
1. Dostaviti tužitelju po pun. uz rj. o pristojbi na presudu u iznosu
2. Dostaviti tuženiku
3. PISARNICA –kal. pravomoćnosti- 30 dana

Broj zapisa: **9-3088f-8c9fc**

Kontrolni broj: **0bab8-1a54b-3c340**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.